

ΞΕΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΑΞΣΑΝ

Ο ΤΥΜΒΩΡΥΧΟΣ

ΤΙΣ 17 'Απριλίου 1883, στις δύο ή τρία μετά τα μεσάνυχτα, ο φύλακας του νεκροταφείου του Μπεζιέ, ο όποιος κατοικούσε σ' ένα μικρό περιτέγαστο μέσα στο κοιμητήρι, ξύπνησε ακούγοντας άβυσσα το σκύλλο του, που τον είχε κλεισμένο μέσα στην κούνια του, να γαργίζει άγρια.

Πετάχτηκε άμέσως από το κρεβάτι του και, πηγαίνοντας στην κουζίνα, είδε το σκύλλο που έβριζε και μυριζόταν την πόρτα, σαν να τριγύριζε κάποιος κακοποιός έξω από το σπίτι.

Ο φύλακας ξεκοίμασε το όπλο του και βγήκε έξω με προφύλαξη, ενώ ο σκύλλος του ελεύθερος πεία, ώθησε προς μία δεινροστοχία και στάθηκε μπρός στο μνημείο της κ. Τουμπαζό.

Ο φύλακας προχωρώντας πάντα με προφύλαξη, είδε σε λίγο ένα μικρό φως, κοντά στον τάφον έδεινε. Γλίστρησε τότε μέσ' απ' τούς άλλους τάφους κ' έβγαψε αντίκρου'ε ένα φριχτό θέαμα.

Ένας άγνωστος είχε ξεσκάσει τον τάφο, μέσα στον όποτον είχαν θάψει την προηγουμένη ήμερα μία νέα γυναίκα και τραβούσε έξω το πτώμα της.

Ένα μικρό κλεψτροάφρο, άκουμπισμένο άπάνω σ' ένα σωρό από πέτρες φώτιζε τη φριχτή αυτή σκηνή.

Τότε ο φύλακας ώθησε έξωφρα άπάνω στον άθλιο τυμβωρύχο, τον έβριζε κάτω, τον έδωσε χειροπόδαρα και τον ώδηγησε στον πληρέστερο άστυνομικό σταθμό.

Ο κακοήγος αυτός ήταν ένας νεαρός δικηγόρος του Μπεζιέ, πλούσιος, ευπρόληπτος, όνομαζόμενος Κουρματαίγ.

Ύστερ' από λίγον καιρό έγινε ή δική του. Ο Εισαγγελεύς, στην άγόρευση του, περιέγραψε με τόση παραστατικότητα το βδελυρό αυτό έγκλημα, ώστε προκάλεσε την άγανάκτηση του άκροατηρίου. Ρίγη φρίκης διάτρεχαν τα πλήθη, κατά τη διάρκεια της άγορευσεύς του. Και όταν ο Εισαγγελεύς έτελείωσε, άκουστήκαν κραυγές: «Είς θάνατον!..Είς θάνατον!» Τό κοινόν είχε άγριέψει τόσο, ώστε ο πρόεδρος με δυσκολία κατόρθωσε να τό συγκρατήσει.

«Επειτα είπε με φωνή σοβαρή προς τόν Κουρματαίγ:

— Κατηγορούμενε, τι έχεις να πής γιά την ύπεράσπισί σου;

Τότε ο Κουρματαίγ, ο όποιος; δεν είχε θελήσει να πάρη δικηγόρο, σηκώθηκε. Ήταν ένας ώραιος νέος, ψηλός, μελαγχροινός, με πρόσωπο έκφραστικό, με χαρακτηριστικά ένεργητικά και με βλέμμα τομωρό.

Σφριγύματα άποδοκιμασίας άκούστηκαν εκείνη τη στιγμή στην αίθουσα.

Αυτός όμως δεν έταράχθηκε καθόλου και άρχισε να μιλά ή με φωνή ή όποια στην άρχή ήταν λίγο χαμηλή, μα ή όποια σιγ-σιγά έπαίρνε τόνο σταθερό.

— Κύριε Πρόεδρε, είπε, Κύριε Ένορχοι. Έχω πολύ λίγα πράγματα να σας πώ. Ή γυναίκα της όποιας παραβίασα τόν τάφο, ήταν φίλη μου. Την άγαπούσα.

Την άγαπούσα όχι με 'άλλη άγάπη, με τη συνηθισμένη τρυφερότητα τόν άλλον έραστόν, αλλά με ένα έρωτα άόλυτο, τέλειο, μ' ένα πάθος παράφορο.

«Άκούστε με:

«Όταν τήν συ άνησα γιά πρώτη φορά, έννοιωσα, βλέποντάς την, μ' άλλοκοτη αισθησι. Δέν ήταν ούτε κατάλληλεις, ούτε θαυμασιός, ούτε αυτός, ποτό όνομαζόντων κεραυνοβόλο έρωτα. Ήταν ένα συναίσθημα μακαριότητος, εδαιμονίας. Ή νινήσεις της με γοήτευαν, ή όμιλία της με μεθούσε και κυττάζοντάς την έννοιωθα μ' άπέραντη ειχαριστήσι. Μού φαινόταν έπισως πως τήν ήξερα από καιρό, πως τήν είχα δει και άλλωτε. Μού φαινόταν πως είχε επάνω της κάτι από τό πνεύμα μου...

Μού φαινόταν σαν μιά άπάντησις σε μιά πρόσκλησι της ψυχής μου, σ' αυτή τήν άδιόκητη και συνεχή πρόσκλησι που στέλνονε προς τήν 'Ελπίδα καθ' όλη τή διάρκεια της ζωής μας.

«Όταν τήν έγνωρίσα κάπως περισσότερο, μονάχα ή σκέψις πως θα τήν ξανάβλεπα, με γέμιζε με μιά βαθειά και γλυκιά ταραχή. Ή έπαφ'η μονάχα τοι χειροί της έδινε σε μένα μία τέτοια γοητεία που -οτι μου δέν είχα φανταστή όμοίε της στο παρελθόν. Τό χαμόγελό της έβριχγε στήν ψυχή

μου μιά τρελλή χαρά και μού έδινε τήν έπιθυμία να τρέξω, να χορέψω, να κυλιότο καταγής.

«Ή γυναίκα λοιπόν αυτή έγινε φίλη μου.

«Έβρινε κάτι πάρα πάνω από φίλη μου, έγινε ή ζωή μου ή ίδια. Δέν έπεριμένα πεία τίποτε στη γή, δέν έπιθυμούσα τίποτε, τίποτε πεία!... Δέν έζηλευα πεία τίποτε...

«Ένα βράδυ όμως, καθώς είχαμε πάει να περπατήσουμε λίγο πιά μακριά, στην όχθη του ποταμού, μās έπιασε άσφαι βροχή και ή πολυαγαπημένη μου κρύωσε...

«Την άλλη μέρα της παρουσιαζόταν περιττευμονία και ύστερ' από όχτω μέρες ξεψύχησε.

«Κατά τις ώρες της άγονίας της, ή κατάλληλεις, ο τρούμος μ' έμπόδιζαν να καταλάβω και να σκέπτομαι... Γι' αυτό όταν επέθανε, ή άπελαισία με χτύπησε άγρια, άπροσδόκητα, σαν να μήν περιμένα πως θα συνέβαινε ποτέ ένα τέτοιο πράγμα. Έκλαιγα σαν μικρό παιδί...

«Κατά τις τριωρέες ώρες της κηδείας και του ένταφιασμού της, ο σκληρός, ο μανιαμένος πόθος μου ήταν τέτοιος, ώστε τον αισθανόμουν σαν ένα πραγματικό, σαν ένα φυσικό πόνο...

«Ή ιδέα πως δέν θα τήν ξανάβλεπα πεία με βασάνιζε τρομερά...

Όλη τήν ήμερα αυτό σκεπτόμουν και ένα είδος παραφροσύνης με κυριευε. Συλλογισθήτε!... Συλλογισθήτε!... Να 'έχετε ένα πλάσμα μπροστά σας, το όποιο λατρεύετε, τό όποιο σας εινε μοναδικό, ένα πλάσμα που άποτελει τήν ευτυχία και τό σκοπό της ζωής, και να τό χάνετε έξωφρα γιά πάντα!... Συλλογισθήτε!

Τό καταλαβαίνετε αυτό; Ποτέ, ποτέ, ποτέ, ποθενά, αυτό τό πλάσμα δέν θα ξαναπαύξη πεία! Ποτέ τά μάτια του δέν θα κυττάζον τίποτε!... Ποτέ δέν θ' άντηχήση ο ήχος της φωνής του!... Ποτέ άλλο πλάσμα δέν θα ξαναγεννηθή που να μοιάξη μ' εκείνο!... Ποτέ!... Ποτέ!...

«Ή αγαπημένη μου έζησε είκοσι χρόνια, όχι περισσότερα, και έπειτα έξαφανίστηκε γιά πάντα, γιά πάντα, γιά πάντα!...

«Όσο ζούσε σφιχτόταν, χοιρογλούψε, άγαπώσε... Τώρα τίποτε πεία άπ' αυτά!... Τίποτε!... Και σκεπτόμουν ότι τό σώμα της, τό δροσφό της σώμα, τό τόσο γλυκό, τό τόσο λευκό, τό τόσο ώραίο, θα σάλιζε μέσα στο βάθος της γής!

«Ό! δέν θα τήν ξανάβλεπα πεία!... Δέν θα τήν ξανάβλεπα!...

«Ή ιδέα αυτή με βασάνιζε με τυραννοσβε, με σκότωνε... Και τότε άποφάσα να τήν ξαναδώ άόμοια μιά φορά.

«Ήηρα μ' άζίνα, ένα φανάρι, ένα σφύρι και ξεκίνησα. Πήδηξα τήν μάντρα του νεκροταφείου και μπήκα μέσα. Έκει βρήκα εύκοτα τόν τάφο της, τόν όποιο δέν είχαν άόμοια σκεπάσει έντελώς.

«Τόν ξεσκαψα και βρήκα τό φέρετρό της. Άμέσως με τό σφύρι άνασάρωσα μιά σάνδα του. Μιά μυρωδιά άπαισία, ή φριχτή όσμη της άποσυνθέσεως με χτύπησε στο πρόσωπο! Και θυμηθήκα τότε το κρεβάτι της που μοσεροβόλουε από ίσριδα.

«Άνοιξα ως τόσο τό φέρερο και έβριξα μέσα τό φως του φαναριού μου... Και είδα!... Και είδα!... Ή όψη της ήταν πελιδνή, έσοχκομένη, τρομερή... Ένα μαύρο ύγρό έτρεχε από τό στόμα της.

«Έκείνη!... Θεέ μου!... Ήταν εκείνη... Μιά άπέραντη φριχτή με κατέλαβε άμέσως. Άπλωσα όμως τό χέρι μου και τό πέρασσα στο λαϊμό της γιά να ύψωσω λίγο τό κεφάλι της και να τό φιλήσω...

«Μά εκείνη τη στιγμή άβριβος με συνέλαβε ο φύλακας.

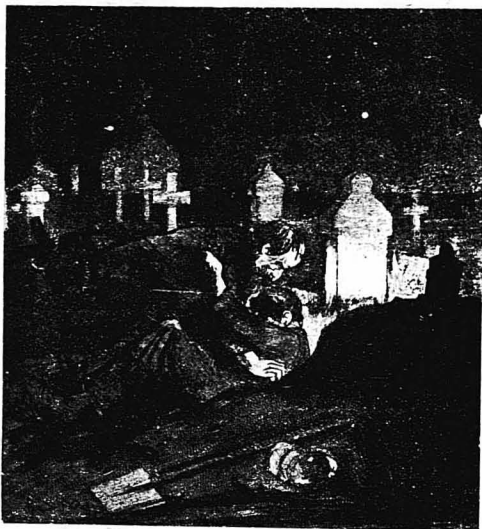
«Όλόκληρη τη νύχτα έννοιωθα, όπως νοιώθη κανείς τό άδωμα μιας γυναικός, ύστερ' από ένα έρωτικό αγάλιασμα, τη μυρωδιά αυτής της σατίλας, τη μυρωδιά της πολυαγαπημένης μου...

«Και τώρα, κύριε, κρίνατε με όπως θέλετε.

Μιά άλλοκοτη σιωπή έβράνιζε τώρα στην αίθουσα του δικαστηρίου. Όλοι φαινότανουσιν σαν να περιμένα κάτι. Σε λίγο οι ένορχοι άπεσώθησαν γιά να συσκεφθούν.

Όταν, έπειτα από μερικά λεπτά, ξαναγύρισαν στην αίθουσα, ό κατηγορούμενος φαινόταν σαν να μη φοβάται τίποτε.

Ο Πρόεδρος άνήγγειλε τότε τήν άθώωσί του. Αυτός δέν έσάλιψε καθόλου από τη θέσι του και άκουγε άπαθείς τό κοινόν που τον έκνευφημούσε τώρα.

Ωρμησε πάνω στον άθλιο τυμβωρύχο και τον έβριζε κάτω!

